

[Thorvil Kristensen.]

— ikke aldersrentens pengebeløb, men dens reale købekraft, som det jo også hedder. Dette er stigningen udover pristallets stigning. Sammenlignet med disse 72 pct.s stigning i aldersrentens realværdi — fremgår det af oplysningerne samme sted i betænkningen — har realindkomsten for de forskellige grupper af lønmodtagere i de samme 14 år ligget på 25—27 pct. For erhvervsdrivende angives det, at der i de 13 år fra 1938 til 1951 har været en stigning på 22 pct.; når vi frem til 1952, kommer vi vel op på 23—24 pct. Det vil altså sige, at i disse 14 år er aldersrenten reelt forhøjet med ca. 72 pct., medens forhøjelsen for lønmodtagerne og for de erhvervsdrivende — de aktive befolkningsklasser, dem, der skal sørge for den produktion, hvoraf vi alle lever — er steget med ca. $\frac{1}{3}$ af den forhøjelse, aldersrenten har fået.

Aldersrenten er altså i denne periode forhøjet meget stærkt i forhold til indtægterne i al almindelighed. Dette er sket i en periode, hvor landet har gennemlevet en verdenskrig med en 5-årig besættelse — og efter krigen 2 store valutakriser. Efter opgørelsen i 1952, som jeg taler om, har aldersrenten jo fået et nyt tillæg, men samtidig er vi gået igennem en ny, en tredje stor valutakrise. Det har slået mig, i hvilken grad man i debatten om folkepensionsforslaget og forhøjelsen af aldersrenten er gået uden om disse for sagens afgørelse dog så afgørende kendsgerninger. Jeg var imidlertid glad for, at mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Lorentzen, i går gjorde en bemærkning om aldersrentens store stigning.

Når jeg har nævnt disse ting, er det, fordi jeg gerne vil have, at det skal slås fast, også i denne af agitation så stærkt prægede sag, at man ikke er asocial, fordi man mener, at tiden efter den udvikling, jeg her har talt om, ikke er inde til at tage beslutning om en ny forhøjelse af aldersrenten. Det kan ikke være asocialt at sige, at nu er aldersrenten blevet forhøjet meget betydeligt i forhold til andre indkomster i en for landet meget

vanskelig tid, og at tiden derfor ikke er inde til at tage store beslutninger om nye fremskridt i denne retning. Jeg vil gerne have dette sagt, fordi det ikke kan være rimeligt, at beskyldningen for at være asocial skal hæftes på dem, der udtaler deres betænkninger.

Så meget om aldersrentens forhøjelse. Men selvom det største beløb i lovforslaget er afsat til dette formål, er det klart, at det principielt mere vidtrækkende er dette, at man foreslår en folkepension til alle over en vis alder, uanset hvor stor økonomisk evne de måtte have. Om dette spørgsmål vil jeg gerne sige følgende.

Hvis man nu vedtager en almindelig folkepension — den være lidt større eller lidt mindre — så har folketetinget bundet sine hænder. Det er det, jeg først og fremmest synes man bør tænke på i denne situation. Hvis man vedtager en folkepension og man så om 2—3 år kommer til det resultat, at det har vi egentlig ikke råd til, at landets økonomiske evne ikke er vokset så meget, som vi havde håbet, dengang vi sad i kommissionen, så ved vi alle, at vejen tilbage praktisk talt er spærret. Hvordan vil det se ud, hvis dette høje ting om 2—3 år skal tage stilling til spørgsmålet om at afskaffe den folkepension, man fornylig har vedtaget? Vi kan vel allesammen forestille os, hvilke vanskeligheder samtlige partier i denne sal da vil komme i. Jeg synes derfor, man skal have for øje, at hvis man tager dette principielt afgørende skridt og siger, at nu skal alle have en folkepension, så er der næsten ingen fremkommelig vej tilbage, hvis man bagefter finder, at dette egentlig var forkert. Tværtimod må man regne med, at er der først vedtaget en forholdsvis beskeden folkepension, vil der ligge et stadigt pres for at få den forhøjet. Man vil sige: 1 500 kr., det er en stor byrde for staten, men det er jo i og for sig hverken fugl eller fisk for de gamle. Der vil ligge et stadigt krav om at få pensionen forhøjet. Man vil også blive mindet om, at nok står der 1 500 kr. i denne lov, men i socialdemokra-